

Dictat

Adrià i Mari Agres es casaren al seu poble de Bèlgida.

Ajuntaren les terretetes que cadascun d'ells aportava al matrimoni i vivien com el a Però a l'any de matrimoni no tenien encara, ni als dos, ni als tres tampoc.

Tots dos se'n despacientaven i cada vegada sentien més fort el desig de tenir

-Ay! jo tindre un xiquet encara que fos petit com un nabet

I així va ser que, el més de vinent, van tindre un xiquet molt boniquet, però molt, més xicotet que cap dels infants que havien nascut en aquell És a dir, de la grandària justa d'un nab, li posaren Nabet.

El criantsó, si bé era ben petit en estatura, creixia en picardies i tenia una força ; així que, tan menut i tot , son pare començà a portar-lo al bancal i el fillet a tot. Era esparpellat com un teuladí i no li feia por ni gos ni que li poguessen eixir a l'encontre.

-el coratge no sol ser collita dels grandots, pare !

Un dia que Nabet anava dalt del ruc a dur el dinar a son pare li unes veus desconegudes.